

ко, едно по едно; чини ми са, че не могатъ са вмѣсти въ всичкій-тъ свѣтъ писаны тѣ книги.“(а) Но, тѣ (сирч. Апосталы тѣ), като глѣдахъ, че всичко е нѣждно, все да са записва; а можехъ ли всичко все въ една книга да вмѣстѣхъ? и то, като бѣше тогава все ръкописъ; знаете ли каква щеше да стане на голѣминъ? А вый казвате, то да бѣше толкова неизбѣжно и нѣждно; тѣ мѣ намѣрвахъ способъ-тъ. Но, не намѣрихъ ли мѣ способъ-тъ? Это мѣ способъ-тъ: написахъ и въ дрѣги книги всичко, което щяхъ, което бѣше нѣждно: защото, немаше никако строго запрещение отъ никого, за да са напиши и дрѣго, освѣнь подчєніа та: Апосталы тѣ бѣхъ свободны: не са бояхъ отъ никого, за да пишѣтъ всѣкакво: подчєніа пишахъ, ѱ законєніа, исторіи на свонтѣ братіа! и прч.

А какъ? не бѣше ли нѣждно?! нѣкои отъ тѣхны тѣ събратіа, като бѣхъ различно пострадали отъ невѣрны тѣ, които и ѱмъртєви хъ: а дрѣги тѣ, като невѣхъ тамо, да имъ видѣхъ страданіє то и кончинъ тхъ; не бѣхъ ли любопитны да са над-